

Jerzy Okulicz

Osinki, pow. Suwałki

Informator Archeologiczny : badania 1, 178-179

1967

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Półkolistą hałdą zajmuje obszar o średnicy 50 m. Koło niej odkryto zagłębienie a w nim piece hutnicze - dymarki. Prawdopodobnie ze ścian zużytych dymarek odłupywano glinę i zużywano ją jeszcze raz przy budowie nowych pieców. Spowodowane to było brakiem gliny w najbliższej okolicy osady.

Odkryty bogaty materiał ceramiczny datuje hałdę i całą osadę na IV w. n.e.

Nieważ prawie całe stanowisko zostało zniszczone przez piaskownicę, tegorocznymi wykopaliskami zakończono prace na tym obiekcie.

O S I N K I, pow. Suwałki

Konserwator Zabytków Archeologicznych w Białymstoku

Badania prowadził dr Jerzy Okulicz, finansował WKZ w Białymstoku.

We wrześniu prowadzone były badania na grodzisku i osadzie z okresu rzymskiego i początków wczesnego średniowiecza. Był to już piąty z kolei, od 1958 r., sezon wykopaliskowy na rozległym stanowisku stanowiącym niewątpliwie jeden z ważniejszych punktów osadniczych terytorium jaćwieskiego.

Badania skupiły się głównie na grodzisku, gdzie dokonano przekopu /40 m długości i 2 m szerokości/ przez stok i wysokie wały zaporowe. Niewielkie grodzisko /ok. 3,5 ara powierzchni majdanu/ znajduje się na cyplu grzbietu morenowego. Na jego stromych stokach zachowały się ślady dwóch rzędów palisadowych umocnień na wydzielonych "półkach", które od najbardziej dostępnej strony zachodniej zmieniają się w wysokie ok. 3 m wały zaporowe.

Ustalono, że wały te kryją ślady conajmniej dwóch faz umoc-

nień obronnych /istnienie trzeciej, najstarszej fazy jest niepewne/. Faza starsza jest stosunkowo dobrze czytelna w zachowanych warstwach. Na kulminacji wału zewnętrznego stwierdzono głęboki rów, stanowiący wkop potężnego zasięgu palisadowego. Na wale wewnętrznym i na stoku grodziska zalegała warstwa pożarowa drewnianych umocnień o niezbyt czytelnej konstrukcji; były to zapewne płoty łączące układ palowy z plecionką lub faszyną i wzmocnione niewielkimi nasypami kamiennymi. Ślady najpóźniejszej fazy umocnień występują bezpośrednio pod próchnicą leśną i są mocno zniszczone. Również te umocnienia uległy pożarowi. Były one zbliżone do wyżej opisanych płotów plecionkowych i na najlepiej zachowanym odcinku na obrzeżeniu majdanu stwierdzono ślady podwójnego płotu o rzadkim rozstawieniu szupów.

Niewielka ilość ułamków ceramiki odkrytej w warstwach umocnień daje słabe podstawy ich datowania. Wcześniejsza faza pochodzi z późnego podokresu rzymskiego, późniejszą zaś należy odnieść do okresu między V a VII w. Poza opisanym przekopem przez wały grodziska dokonano 4 sondaży 5,5 m na terenie osady, w rejonach dotąd niedostatecznie rozeznaczonych.

O T A Ł A Ż K A, pow. Grójec

Zakład Epoki Metali

IHKM PAN

Badania prowadził mgr Witold Bender, finansował IHKM PAN

Stanowisko 1.

Kontynuując badania systematyczne z lat poprzednich, przekopano 2 ary osiedla otwartego "bagiennego" /domniemane miejsce kultowe/ z późnego okresu rzymskiego /ewentualność starszej fazy - późnolateńskiej czytelna wyłącznie w materiale ceramicznym/